

דתנן, רבי מאיר אומר: כל תנאי שאינו כתנאי בני גד ובני ראובן — אינו תנאי!

ולכן אם יתלה את קיום המעשה בקיום התנאי, אך לא יכפול את התנאי, ולא יחזור ויאמר שאם לא יתקיים התנאי יתבטל המעשה — אין המעשה מתבטל באי קיום התנאי. ולא אומרים "מכלל הן — אתה שומע לאו" [הוא הדין שאין אומרים מכלל לאו אתה שומע הן].

אלא בהכרח, שמשנתנו בשיטת רבי יהודה היא, הסבור שמכלל לאו אתה שומע הן.

אך יש להקשות, מהמשך המשנה, שמובאים בה דברי רבי יהודה:

אימא סיפא: רבי יהודה אומר: האומר "ירושלים" — לא אמר כלום!

ומדסיפא של המשנה רבי יהודה היא, מוכרחים אנו לומר שהרישא של המשנה לאו בשיטת רבי יהודה היא!

כי אם היתה גם הרישא כרבי יהודה, לא היה צורך לומר בסיפא של המשנה "רבי יהודה אומר". שהרי כל המשנה, מתחילתה, היא לפי רבי יהודה.

ומשנינן: אכן כולה מתניתין — בשיטת רבי יהודה היא אמורה.

וחבי קתני: האומר כאימרא, כדירים, כמזבח, כהיכל, כירושלים — כיון שאמר זאת בכ"ף הדמיון, הרי זה נדר בקרבן.

וממשיכה המשנה לומר, שדוקא אם אמר

דברים אלו בכ"ף הדמיון הוא נאסר. לפי שרבי יהודה אומר: האומר "ירושלים" גרידא או אימרא גרידא או מזבח גרידא, בלי כ"ף הדמיון — לא אמר כלום.

ותמהינן: וכי אמר "כירושלים" — לרבי יהודה, מי מיתסר?

והתניא, רבי יהודה אומר: האומר "כירושלים" — לא אמר כלום, עד שידור במפורש בדבר הקרב בירושלים!

ומשנינן: כולה, כל משנתנו — בשיטת רבי יהודה היא.

ותרי תנאי, שני תנאים הם שנחלקו אליבא דרבי יהודה, מהי שיטתו.

התנא של משנתנו סבור שלפי רבי יהודה די בכך שיאמר "כירושלים", לפי שנוסח כזה מוכיח את דעתו של הנודר לאסור כמו דבר הקרב בירושלים.

ואילו התנא של הברייתא סבור שלפי רבי יהודה צריך לפרש דבריו, ולומר "כדבר הקרב בירושלים", ואם יאמר רק "כירושלים" כוונתו היא לעצים ואבנים של ירושלים.

תניא:

א. האומר: חולין, החולין, בחולין —

בין שהוסיף ואמר: שאוכל לך, שאז פשוט הדבר שלא אסר בדבריו כלום, ובין שהוסיף על "חולין" ואמר: שלא אוכל לך — מותר.